

משרד החוץ-מחלקת הקשר

741

**

**

**

**

שמוך

לתי

אל: בון , בריסל , האג , לוונדון , פריס , רומא , שטרן ,
 אנקרה , גנבה , וינה , קופנהגן , שטוקהולם , אוסלו ,
 וולונגטון , וושי , אוטבה , לוסאנגלס , שיקגו , אטלנטה ,
 בוסטון , יוסטון , סנפרנצ'סקו , טוקיו , ניו , ביירס ,
 מכסיקו , ברויליה , נדו: חוזם 59, מ: המשרד
 דח: מ, סג: ש, תא: 250778, זח: 1830
 נד: שהח-מנהלי מח'

שמוך/מיד' יוצא

להלן עיקרי דברי שהי"ח בפני מנהלי המחלקות 25.7:
 בפגישה עם נציג מצרים לפני ביקור סאדאת ב-17.9 לא עסקנו
 בשום דבר אופרטיבי. המצרים לפני כן ביקשו פגישה עם אישיות
 פוליטית. אנחנו הצענו להפגיש את דוהמי עם סאדאת. הם סרבו
 וביקשו פגישה מכינה שבה אני השתתפתי. בפגישה נדונה אפשרות
 פגישה בין בגין וסאדאת. הנציג המצרי אמר בצורה מפורשת כי
 הנשיא סאדאת לא ילחץ את של דוהמי ישראל עד אשר יצאו כל
 חיילי ישראל מהשטחים הטריביים. אני אמרתי שאעביר המסר לדוהמי
 אך אמליץ שלא תהיה פגישה. לא עסקנו ולא היה מקום לעסוק
 בפגישה זו באיזה שהיא 'מכירה' של סיני. כל השאר, תכנית
 השלום, קרה לאחר ביקור סאדאת באן.
 השאלה היא מה הביא את סאדאת לירושלים. לא הבטחנו לו כלום,
 אולי דוקא זה מה שהביא אותו.

גולדה מאיר אמרה שסאדאת בא לירושלים כי קיבל את סיני. אחרי
 67 הצענו לנאצר להחזיר את כל סיני למצרים והוא לא בא ולעומת
 זאת ארגן את ועידת חרטום.

אחרי 1973 אמרתי כי פני סאדאת לשלום. לאחר שהתכוונן 7 שנים
 למלחמה והפתיע אותנו, מצא את צה"ל תקוע במערב התעלה. לאחר
 שהכיר טוב את קיס'ינגר הבין שיוכל להשיג זרבו יותר מאשר יצליח
 עם חיילי מצרים. זוהי פרימיטיביות לחשוב שסאדאת בא לירושלים
 לאחר שקיבל את סיני. אמרנו לו בא נדבר והוא בא לירושלים.
 השאלה כיום היא האם המוטיבציה שהביאה אותו באמת לירושלים
 שרירה וקיימת או אם לא נותנים לו את אל-עריש וכו' וכו'
 המוטיבציה הולכת.

דפוס ירושלים סל 2-714251-7475

משרד החוץ-מחלקת הקשר

בלידס אמרנו למצדדים כי אם אינם מקבלים את ההצעות שלנו לגבי סיני בנסיים למומי נודיע שהן בטלות. המומי לא יהיה על בסיס ההצעות האלו. תשובתם הייתה שאין להם הוראות והם מוסמכים לדון רק בנושא הפלשתיני מבאן שהם לא אמרו שהצעתינו לגבי סיני אינה בסיס למומי. אין פרושו של דבר שהם מקבלים הצעתינו לגבי סיני אך אולי לא רצו שנבטל אותה. והם אכן מדברים כרגע רק על הענין הפלשתיני. לא ברור מהי הסיבה להדגש זה. ספק גם אם אפשר להגיע רק עם המצדדים להסכם שלום אבל טוב לנו ולמצדדים שנעשה יחד סימפוזיון על הנושא הפלשתיני. דיון בזה משפיע גם על הקורה בתוך המדינה למשל השוני בין מצע הליכוד לפני הבחירות ועמדת הממשלה ביום. שני נושאים לגבי דברי בכנסת בשם הממשלה ושנמסרו למוזכיר המדינה בלידס.

1. הצעה להסכם שלום שיהיה מבוטס על נסיגה לגבולות 1967 בחיקונים מועדריים וקביעת דיבונות ערבית על השטחים לא תתקבל על דעתה של ישראל גם אם תלווה בהסדרי בטחון. התנגדות ישראל להסכם בזה נובעת משיקולים בטחוניים עקרוניים ומעשיים. הסיבה לדחיה היא לא משום שרצינו להוסיף קשיים, אלא זוהי תשובה להצעה קונקרטיית מצרית אמריקאית.

א. בטחון - יש גבול מינימום הטריטוריאלי שיכול להיות מפוצה על ידי הסדרי בטחון. גבול שנמצא 17 קמ' מהחוף, וששם תהיה מדינה ריבונית ערבית לא מקובל עלינו בכל מקרה.

ב. עקרונית - איננו רוצים להחשב כזרים בחלק זה של יהודה ושומרון, ועוה - הצורך בווה, קבלת רשות לכבוש קרקע והורדת הישובים הקיימים.

ג. המעשי - צורך לקיום חיים נורמליים, הצורך בחופש תנועה בין חבל עוה ישראל וירוש, ניצול מקורות מים וכיוצא באלה.

2. לו באה הצעה לחוזה שלום המבוססת על פשרה טריטוריאלית היינו מוכנים לדון בה. אמרת זאת בכנסת ביום הקמת הממשלה אך אז לא שמו לב לכך. לדעתי נייד זה נהחלמת הממשלה - ראה סייפא של מברקנו ח/14 מה-24.7) הוא המסמך המדיני החשוב ביותר הנמצא ביום בידי ישראל, והמסביר את התפיסה הישראלית. המצדדים דחו פשרה טריטוריאלית. האמריקאים לא דואים בה הצעה לפתרון. הם רוצים נסיגה ל-67 בתיקונים מועדריים. אך אם יתברר שמפשרה טריטוריאלית תבוא הגאולה לישראל, נשוב, נדבר, נלך לבחירות, נתחלק מחדש. הדגשנו הצעה קונקרטיית וזאת כדי למנוע שיוגד שתיקונים מועדריים זוהי פשרה טריטוריאלית.

3. ההצעה הבאה לידי ביטוי בסעיף 3 על החלמת הממשלה המורכבת והאופטימית מכולן. היא אומרת כי אם תתקבל הצעת ישראל

משרד החוץ-מחלקת הקשר

לאוטונומיה תהיה ישראל מוכנה לדון בעבוד 5 שנים בשאלת הריבונות ביו"ש ועזה. נוסח זה שונה מן התשובה שנתנו לאמריקנים לפני חודש. אז אמרנו שנהיה מוכנים לדון בטיב היחסים העתידיים, ולא הסכמנו לסכם את ענין הריבונות. הפעם אוחנו אמורים שנמצא לשאלה פתרון. אם היא תועלה על ידי צד כלשהו יש כל מיני פתרונות אפשריים לנושא הריבונות ואין צורך לחשוב בהכרח על פתרון חד ובלתי ממפשר לכאן ולכאן. התמונה כיום היא שהמצרים דרשו בתחילה:

1. הצהרה על מה שיהיה בסופו של דבר.

2. שישראל תודיע עכשיו על פינוי השטחים כולל צבא ויישובים, ושהשטח המפונה יעבור לריבונות ערבית.

עקב לחץ אמריקאי הם שינו את הצעתם. והשוני הוא שהם דוצים את ההצהרה עכשיו, אך הביצוע המוחלט יהיה אחרי חמש שנים, במשך החמש שנים יהיו:

1. ביטול הממשל ופינוי כוחות צה"ל.
2. בתקופת המעבר יהיה פיתוח של המינהל העצמי של הפלסטינאים.
3. מבאן שמתפיסה זו עולה שחווה שלום יחתם דק לאחר חמש שנים.

המצרים דואים בהמצאות צה"ל הקובע לענין הריבונות. לאחר חמש שנים יעובו החיילים והיישובים וכן המצרים והירדנים. ישאלו התושבים הפלסטינאים ואז יסכימו המצרים לחתום הסכם שלום. זאת אומרת הם דורשים מאיתנו להסגיר כוחות צה"ל עוד לפני חתימת שלום דבר שלו איננו מסכימים. אנו מסכימים שישנה אפשרות לתשלומים לשיעורים נבנושא ביצוע האוטונומיה) ובהרבה נקודות ישנה הסכמה. אנו מפילים מסכימים לדון בהחזרת תושבים מיו"ש שנדחו מבתיהם ב-1967 (להודיע מפליטים).

אנו משאירים פתח ומוכנים לדון בכל אך לא מוכנים להצהרה מראש

הסודרה ==

תפ: שהח, דהמ, סרהמ, שהבט, מנבל, ממנבל, סמנבל, ממט, רם, אמן, אירא, אירב, מאוסא, מאוסב, אמלס, מזאר, מזתים, מעט, הסודרה